

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Η 8^η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΥΡΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

(4 παιδιά βγαίνουν στη σκηνή τρέχοντας και πηγαίνουν πέρα δώθε στη σκηνή απελπισμένα και συζητούν μεταξύ τους):

1^ο Παιδί: (Περπατάει ανήσυχα στη σκηνή πέρα δώθε) Έχουμε αργήσει. Σε λίγα λεπτά ξεκινάμε και δεν έχουμε αποφασίσει ποια θα είναι η 8^η στάση του Γιάννη και του Δεινόσαυρου.

2^ο Παιδί: (Πιάνει τα μαλλιά του απογοητευμένα) Τι θα παρουσιάσουμε στα παιδιά! Εμάς τους τρεις να συζητάμε και να λέμε αστεία!

3^ο Παιδί: (Καθησυχαστικά) Μην κάνετε έτσι! (Πιάνει το κεφάλι του) Κάτι θα σκεφτούμε να δείξουμε στο κοινό... Και από ό,τι βλέπω...(κοιτάζει προς τους θεατές) το κοινό είναι μεγάλο! (Αλλάζοντας ύφος – Αγχωμένα) Αμάν! Πολύς κόσμος μαζεύτηκε. Λες να μας πάρουν με τις ντομάτες!

4^ο Παιδί: (Με έντονη ανησυχία) Και σας το είχα πει εγώ. Δε θα προλάβουμε... Μας έφαγαν βλέπεις οι συζητήσεις. (Αλλάζοντας παίξιμο) “Να παρουσιάσουμε αυτό το μνημείο” έλεγε ο ένας. “Καλύτερα να επικεντρωθούμε στο παρελθόν της πόλης” έλεγε η άλλη. “Όχι, όχι... να δείξουμε κάτι άλλο... πιο σύγχρονο” έλεγε ο τρίτος. Και να που φτάσαμε!

1^ο Παιδί: ...να μην έχουμε να δείξουμε τίποτα! (Σκεφτικά) Η πολλή Δημοκρατία μου φαίνεται ότι βλάπτει.

2^ο Παιδί: Εμένα μου φαίνεται ότι θα φάμε ξύλο στο τέλος.

3^ο Παιδί: Λες; Και μου 'λεγε η μάνα μου: “Τι τα θες τα μασκαριλίκια. Κάτσε στα αυγά σου!” Δεν την άκουσα βλέπεις. Ευτυχώς που ορίσαμε μια τριμελή επιτροπή να αποφασίσει ποιο θα είναι το 8^ο μνημείο της στάσης του δεινόσαυρου.

(Εμφανίζεται ένα παιδί από την τριμελή επιτροπή στη σκηνή)

Παιδί-1: (Βλέπει τα παιδιά και τα μαλώνει) Τι κάνετε εδώ; Γιατί χασομεράτε; Πάρτε θέσεις.

Ξεκινάμε. (Τα 4 παιδιά μαζεύονται στη μία πλευρά της σκηνής και ακούνε προσεχτικά)

(Με ύφος σπουδαίο) Μετά από πολύωρη σύσκεψη της επιτροπής... αποφασίσαμε τελικά τι θα παίξουμε... Θα παρουσιάσουμε... (Δείχνει τη **Διαφάνεια**)... τον Λευκό Πύργο! Το καμάρι της πόλης μας!... Το σήμα κατατεθέν της!

(Εμφανίζεται ένα άλλο παιδί της επιτροπής στη σκηνή)

Παιδί-2: Όχι, όχι... Δεν κατάλαβες καλά! Η 8^η στάση δε θα είναι ο Λευκός Πύργος! Και ποιος δεν ξέρει την ιστορία του...

(Εμφανίζεται στη σκηνή τρέχοντας ο Αφηγητής)

Αφηγητής: (Διακόπτει τη συζήτηση) Δεν άργησα; Μήπως με χρειάζεστε; Άκουσα κάτι για... την ιστορία του Λευκού Πύργου! (Παινεύοντας τον εαυτό του) Θα σας την πω εγώ. Μην ανησυχείτε. (Με ύφος διδακτικό) Έχουμε και λέμε: “Πρόκειται για έργο οχυρωματικό..., οθωμανικής κατασκευής... του 15^{ου} αιώνα... το οποίο...”

Παιδί-2: (Πλησιάζοντας τον αφηγητή και χτυπώντας τον στον ώμο τον διακόπτει) Κύριος!

Αφηγητής: Σε μένα μιλάτε;

Παιδί-2: Ναι σε εσάς. Δεν πάτε λίγο στην άκρη, γιατί έχουμε ένα σοβαρό θέμα να λύσουμε;

Αφηγητής: Ποιο; Μπορώ να σας βοηθήσω εγώ!

Παιδί-2: Η τριμελής επιτροπή έκανε λάθος. Δε θα είναι ο Λευκός ο Πύργος η 8^η στάση του Σερέφα.

Αφηγητής: Ποιου Σερέφα; Του Σάκη; (Αρχίζει και μιλάει με ύφος ξερόλα) “Ο Σάκης Σερέφας γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1960. Έχει εκδώσει 35 βιβλία...”

Παιδί-2: (Διακόπτοντας τον αφηγητή) Σταμάτα! Σου λέω έχουμε πρόβλημα. Κάτσε λίγο στην άκρη! (Γυρίζει στα παιδιά) Τελικά αποφασίσαμε να παρουσιάσουμε έναν άλλο Πύργο. Πιο σύγχρονο, πιο μοντέρνο!

Αφηγητής: (Πετάγεται ξανά) Ποιον;

Παιδί-2: (Δείχνοντας τη **Διαφάνεια**) Τον Πύργο του ΟΤΕ! Είπαμε να πρωτοτυπήσουμε. Εξάλλου, πρόκειται για ένα επιβλητικό κτίριο, για το οποίο όλοι, νομίζω, θα ήθελαν να μάθουν την ιστορία του...

Αφηγητής: (Διακόπτοντας) Βεβαίως! Πολύ σωστή επιλογή! (Με ύφος ξερόλα προς το κοινό) “Πρόκειται για Πύργο Τηλεπικοινωνιών που βρίσκεται στο χώρο της Έκθεσης..., ύψους 76 μέτρων... κατασκευάστηκε το 1970 σε σχέδια του γνωστού αρχιτέκτονα...”

(Εμφανίζεται το τρίτο παιδί της επιτροπής στη σκηνή και διακόπτει τον αφηγητή)

Παιδί-3: Στοooooοπ! Άκυρο! (Προς τους θεατές) Ούτε ο Λευκός Πύργος, ούτε ο Πύργος του ΟΤΕ θα είναι η επόμενη στάση του Γιάννη και του Δεινόσαυρου. (**Χωρίς Διαφάνεια**)

Αφηγητής: (Νευριασμένα) Θα αποφασίσετε επιτέλους τι θα παίξετε σήμερα; Άντε να τελειώνουμε γιατί έχουμε και δουλειές. Με περιμένουν κι άλλα σχολεία να τους δώσω πληροφορίες για τα μνημεία που έχουν επιλέξει. (Χαμηλόφωνα-προς το κοινό) Βέβαια τα σχολεία δεν το ξέρουν, αλλά θα τους κάνω έκπληξη!

Παιδί-3: (Απευθυνόμενος προς τα παιδιά). Δεν είπαμε ότι ο Γιάννης και ο Σαύρος θα κάνουν μία στάση και στο... σσσσς. Ελάτε όλοι γρήγορα μέσα!

4ο Παιδί: (Καθώς φεύγουν) Είσαι σίγουρος για την επιλογή; Το κοινό έχει αρχίσει να δυσανασχετεί.

Αφηγητής: (Φωναχτά) Να έρθω κι εγώ μέσα;

Παιδί-3: (Γυρίζει προς τον αφηγητή) Όχι. Εσύ να μείνεις εδώ! Παιδιά πάμε να ετοιμαστούμε!!!! Σε λίγο ξεκινάμε!

(Όλα τα παιδιά αποχωρούν από τη σκηνή και μένει μόνος ο αφηγητής)

Αφηγητής: (Προς τους θεατές) Είμαι πολύ περίεργος να δω τι θα μας παίξουν αυτά τα παιδιά. Έχει γούστο να μη γνωρίζω το μνημείο που θα μας παρουσιάσουν... και γίνω ρεζίλι. Αμάν, λες να χάσω τη δουλειά μου; Αποκλείεται! Ό,τι κι αν έχουν σκεφτεί θα το ξέρω... Δεν μπορεί!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΗΝΗ

(Ακούγεται μουσική εποχής. Βρισκόμαστε στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Η πολυπολιτισμική Θεσσαλονίκη κατοικείται από Εβραίους, Έλληνες και Μουσουλμάνους. Στη σκηνή εμφανίζεται ένας μεγάλος σε ηλικία κύριος. Ο **Δημήτριος Ιωαννίδης**. Δίπλα τον ακολουθεί η γυναίκα του **Μαρία**. Οι δυο τους συζητούν. Σε μια γωνιά παρακολουθεί ο αφηγητής.)

(**Διαφάνεια:** *Μικρό Βιντεάκι της παλιάς Θεσσαλονίκης*)

Δ. Ιωαννίδης: Αγαπημένη μου Μαρία. Μπορεί να μην αποκτήσαμε δικά μας παιδιά αλλά γνωρίζεις την αγάπη μου για αυτά. Από μικρός, τότε που ζούσα στη Σιάτιστα, έτρεφα ιδιαίτερη αγάπη για τα γράμματα και πάντα πίστευα ότι η παιδεία μπορεί να βοηθήσει τους νέους να γίνουν αξιόλογοι άνθρωποι στη ζωή τους.

Μαρία: Το γνωρίζω. Εξάλλου, όταν παντρευτήκαμε ήσουν δάσκαλος στα Βελεσά. Ουμάμαι πόσο πολύ επέμενε ο πατέρας μου να εγκαταλείψεις το επάγγελμα του δασκάλου και να αφιερωθείς στις εμπορικές επιχειρήσεις του.

Δ. Ιωαννίδης: Είναι γεγονός ότι ο πατέρας σου διέκρινε αμέσως το εμπορικό και επιχειρηματικό μου πνεύμα. Μπορεί να εγκατέλειψα το διδασκαλικό επάγγελμα και να στράφηκα προς το εμπόριο, ωστόσο, ποτέ δεν έσβησε η επιθυμία μου να προσφέρω κάτι στα παιδιά και στους νέους.

Μαρία: Νομίζω ότι το σημαντικότερο πράγμα που θα μπορούσες να αφήσεις στις επερχόμενες γενιές είναι ένα διδακτήριο. Ένα σχολείο στο οποίο θα φοιτούν παιδιά που αγαπούν τη μόρφωση, ένα χώρο που θα βρίσκουν καταφύγιο ελληνόπαιδα φτωχά και πλούσια. Εξάλλου, η τεράστια περιουσία που απέκτησες μέσα από τα εργοστάσια παραγωγής μάλλινων υφασμάτων στα Βελεσά, στο Μοναστήρι και στη Θεσσαλονίκη σου επιτρέπουν την πραγματοποίηση αυτού του ονείρου σου.

Δ. Ιωαννίδης: Έχεις δίκιο Μαρία. Εδώ στη Θεσσαλονίκη, σε μια πόλη που κατοικείται τόσο από Έλληνες όσο και από Εβραίους και Μουσουλμάνους είναι μεγάλη η ανάγκη η

ίδρυση Ελληνικών Σχολείων. Ιδιαίτερα αν αναλογιστούμε την ανεπάρκεια, την κακή κατάσταση των σχολικών κτιρίων και το γεγονός ότι τα περισσότερα ελληνικά σχολεία στεγάζονται σε νοικιασμένα και σε ακατάλληλα κτίρια.

Μαρία: Έτσι είναι αγαπημένε μου. Ας πηγαίνουμε τώρα. Είσαι κουρασμένος. Όλα θα γίνουν όπως τα έχεις ονειρευτεί.

(Ο Δ. Ιωαννίδης και η Μαρία αποχωρούν από τη σκηνή) **(Χωρίς Διαφάνεια)**

(Όση ώρα γίνεται η συζήτηση ο αφηγητής κάνει πως εργάζεται σε ένα αόρατο υπολογιστή)

Αφηγητής: (Έρχεται στη μέση της σκηνής) (Υποψιασμένα) Έχω αρχίσει να καταλαβαίνω ποιο θα είναι το 8^ο μνημείο που θα μας παρουσιάσουν τα παιδιά. Με βάση το Google που έκανα όση ώρα μιλούσαν, αυτός πρέπει να ήταν ο σπουδαίος Σιατιστινός ευεργέτης Δημήτριος Ιωαννίδης. **(Διαφάνεια Δ. Ιωαννίδη)**

(Κοιτάζει λίγο τη διαφάνεια) Απέχτησε μεγάλη περιουσία, την οποία διέθεσε για την ίδρυση Κοινοφελών Ιδρυμάτων σε πολλά μέρη της Μακεδονίας...

(Επιστρέφει στον αόρατο υπολογιστή και συνεχίζει το Google)

...Γεννήθηκε το 1841 στη Σιάτιστα Κοζάνης και πέθανε στη Θεσσαλονίκη το 1906...

...Λίγα χρόνια πριν το θάνατο του, το 1903, συνέταξε ιδιόχειρη μυστική διαθήκη, σύμφωνα με την οποία ιδρύεται το Ίδρυμα Ιωαννίδη. Σκοπός του ιδρύματος μεταξύ άλλων είναι η ίδρυση διαφόρων Κοινοφελών Ιδρυμάτων. Ένα από τα πιο σπουδαία επιτεύγματα του Ιδρύματος Ιωαννίδη ήταν η ανέγερση της Ελληνικής Αστικής Σχολής, το σημερινό δηλαδή Ιωαννίδειο Δημοτικό Σχολείο... Τώωωωρα κατάλαβα! Μάλιστα. ...Φεύγω, γιατί ακούω κάτι φωνές!

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

(Εμφανίζεται στη σκηνή ο Γιάννης τρέχοντας και λαχανιασμένος)

(Διαφάνεια - Παραλία Θεσσαλονίκης – Θερμαϊκός)

Γιάννης: (Κάνει τα χέρια του χωνί και φωνάζει προς τους θεατές) Σαύρε!... Σαύρε!... Σαύρε με ακούς;

Σαύρος: ...

Γιάννης: Γύρνα πίσω, σε παρακαλώ! Κάτι ξέχασα να σου δείξω!... Κάτι στο οποίο όλοι εμείς τα παιδιά ταλαιπωρούμαστε για πολλά χρόνια! Κάτι στο οποίο εμείς τα παιδιά περνάμε πολλές ώρες κάθε μέρα... Να σε πάω σε ένα μέρος... (Περιμένει λίγο. Σκύβει το κεφάλι) Κρίμα! Είμαι σίγουρος ότι θα περνούσαμε πολύ ωραία εκεί...

(Ακούγεται ήχος κυμάτων και θάλασσας - Εμφανίζεται ο Σαύρος μέσα από τους θεατές)

Σαύρος: (Μονολογώντας) Βρε να μην μπορεί κανείς να εξαφανιστεί με την ησυχία του!

(Ανεβαίνει πάνω στη σκηνή. Κάνει πως τινάζει από πάνω του διάφορα αντικείμενα)

(Αηδισμένος) Πω, πω τι βρώμα είναι αυτή! Γέμισα από κάτι γλιτσιασμένα πράγματα καθώς κολυμπούσα στο βυθό της θάλασσας... Τι είναι αυτά Γιάννη μου;

Γιάννης: (Τρέχει δίπλα του. Μιλώντας τρυφερά) Σε ευχαριστώ πολύ αγαπημένε μου φίλε που επέστρεψες πάλι κοντά μου. Περνάω τόσο όμορφα μαζί σου... (Αλλάζει ύφος) Δεν πειράζει που βρωμάς... Σε λίγο θα ξεμυρίσεις... Αυτά τα γλιτσιασμένα πράγματα που κόλλησαν πάνω σου ήταν κάτι πλαστικές σακούλες και μπουκάλια που πετούν οι άνθρωποι στη θάλασσα... γιατί νομίζουν ότι η θάλασσα είναι σκουπιδοτόπος... (Με ύφος σοβαρό) Έτσι είμαστε εμείς... τα λογικά όντα του πλανήτη... πολιτισμένοι!!!...

Σαύρος: Δε σε πολυκαταλαβαίνω Γιάννη. Τι “όντα” και “πολιτισμένοι” μου αραδιάζεις... Τέλος πάντων... Τι είναι αυτό το τόσο σπουδαίο που θέλεις να μου δείξεις.

Γιάννης: Έλα κοντά μου. Κάτσε να ανέβω πάνω σου. (Κάνει πως ανεβαίνει πάνω στο κεφάλι του) Θα σε πάω σε ένα μνημείο που πάντα ήθελα να μάθω την ιστορία του. Βέβαια αυτό το μνημείο είναι ένας χώρος που λειτουργεί ακόμα και σήμερα. Και μάλιστα εκεί μέσα

υπάρχουν πολλά παιδιά σαν κι εμένα. Θα εντυπωσιαστούν μόλις σε δουν. Προχώρα προς εκείνο το κτίριο στο βάθος της παραλίας... *(Διαφάνεια-Παραλία με Λευκό Πύργο)* Είναι ο Λευκός Πύργος. Εκεί έχω ανέβει πολλές φορές. Το μέρος που θα επισκεφτούμε βρίσκεται κάπου εκεί κοντά...

Σαύρος: Άντε να δούμε που θα πάμε. Έχω πολύ αγωνία...

Γιάννης: *(Περπατούν προς την άλλη μεριά της σκηνής. Μόλις φτάνουν στο Λευκό Πύργο, του δείχνει έναν άλλο πύργο. Αυτόν του ΟΤΕ)*

(Διαφάνεια-Πύργος του ΟΤΕ)

Όπα! Αυτό το μυτερό κτίριο το βλέπεις;

Σαύρος: Ναι, το βλέπω. Πολύ εντυπωσιακό είναι!

Γιάννης: Αυτό εδώ το κτίριο το μυτερό είναι ένας σύγχρονος πύργος που λειτουργεί ως Πύργος Τηλεπικοινωνιών. Δε θα καταλάβεις και πολλά πράγματα αν σου εξηγήσω. Πάντως έχει σχέση με κάτι πράγματα που κουβαλούν συνέχεια πάνω τους οι σημερινοί άνθρωποι... και όταν τα χρησιμοποιούν νομίζεις ότι παραμιλούν... Κινητά τηλέφωνα λέγονται. Άσε... μεγάλη ιστορία... Στρίψε εδώ και μπες μέσα σε αυτό το στενάκι... Πλησιάζουμε...

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΚΗΝΗ

(**Διαφάνεια** – Αυλή σχολείου)

(Ακούγεται κουδούνι σχολείου. Τα παιδιά τρέχοντας βγαίνουν στην σκηνή. Παίζουν ανά ομάδες διάφορα παιχνίδια. Κρυφτό-Κυνηγητό-Στρατιωτάκια ακούνητα. Εκεί που παίζουν ακούγονται κάποια τεράστια βήματα. Σταματούν να παίζουν και συζητούν)

Μαθητής-1: Εεε, παιδιά! Σταματήστε λίγο! (Βάζει το χέρι του στο αυτί του) ...Ακούτε κάτι περίεργο;

Μαθητής-2: (Βάζει το χέρι του στο αυτί του) Ναι, ναι. Κάτι ακούω. Έναν παράξενο θόρυβο. Τι να' ναι άραγε;

Μαθητής-3: Δίκιο έχετε. Ακούγεται σαν... βηματισμός. Σαν βηματισμός...

Μαθητής-4: (Φοβισμένα)...Μεγάλου πλάσματος. Σαν γίγαντας...

Μαθητής-5: Εμένα μου μοιάζει σαν βήματα...

(Εκείνη τη στιγμή βγαίνει έξω στην αυλή ο Δάσκαλος)

Δάσκαλος: Παιδιά, τι συμβαίνει; Τι είναι αυτό που ακούγεται τόσο έντονα; Πάλι κάνουν έργα έξω από το σχολείο; Αφού οι δημοτικές εκλογές τελείωσαν. Τι φτιάχνουν πάλι;

Μαθητής-5: Κύριε, δεν είναι θόρυβος μηχανημάτων! Κάτι άλλο είναι...

Μαθητής-4: Κύριε, ο ήχος που ακούγεται μοιάζει με ήχο δυνατών βημάτων... σαν...

(Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται στη σκηνή ο Γιάννης και Σάυρος)

Μαθητής-3: Παιδιά κοιτάξτε έξω από την καγκελόπορτα!

Μαθητής-2: (Φοβισμένα) Εεεε...ένας... Δ Ε Ι Ν Ο Σ Α Υ Ρ Ο Σ !!!

(Όλα τα παιδιά γυρίζουν και κοιτάζουν προς την καγκελόπορτα)

Όλοι οι μαθητές: Ε Ν Α Σ... Δ Ε Ι Ν Ο Σ Α Υ Ρ Ο Σ !!!

Δάσκαλος: Τι δεινόσαυρος και βλακείες λέτε! Δεν υπάρχουν δεινόσαυροι! Τι πάθατε! Δεν ξέρετε ότι οι δεινόσαυροι εξαφανίστηκαν πριν...

(Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται στη σκηνή και ο αφηγητής)

Αφηγητής: ...Πριν 65 εκατομμύρια χρόνια; Ναι, ναι συμφωνώ! Μπράβο Δάσκαλε! Καλά τα λες. (Απευθυνόμενος προς τους θεατές) **Δεινόσαυρος:** προέρχεται από τις ελληνικές λέξεις “δεινός” και “σαύρα”, δηλαδή “Φοβερή σαύρα”... Παναγία μου... Ανατριχιάζω μόνο και μόνο όταν λέω τη λέξη “Δεινόσαυρος”... Λοιπόν, που είχαμε μείνει...

(Με ύφος ξερόλα) Οι δεινόσαυροι ήταν σπονδυλωτά ζώα που κυριάρχησαν στο γήινο οικοσύστημα για πάνω από 160 εκατομμύρια χρόνια...

Δάσκαλος: (Απευθυνόμενος προς τα παιδιά) Ποιος είναι αυτός ρε παιδιά; Τι συμβαίνει; Έχω καταμπερδευτεί! (Γυρίζει προς τη μεριά της καγκελόπορτας και βλέπει το Γιάννη ψηλά στα κάγκελα σαν να αιωρείται στον αέρα) Τι γυρεύει αυτό το παιδί εκεί πάνω, έξω από τα κάγκελα του σχολείου; Πώς αιωρείται στον αέρα; Τι γίνεται;... Τι έπαθα;... Αχ, βλέπω παραισθήσεις; Δεν είμαι καλά. Πάω μέσα να πιω μια ασπιρίνη. (Φεύγει από τη σκηνή)

Αφηγητής: Έρχομαι κι εγώ μέσα δάσκαλε! Σαν να βλέπω κι εγώ παραισθήσεις. Πώς κρατιέται αυτό το παιδί στον αέρα; Βοήθεια!!! Πράγματα και θάματα συμβαίνουν σήμερα. (Φεύγει από τη σκηνή).

ΠΕΜΠΤΗ ΣΚΗΝΗ

Μαθητής-1: Καλά τι συμβαίνει παιδιά; Δεν είδε ο δάσκαλος κοτζάμ δεινόσαυρο!

Μαθητής-2: Έχεις δίκιο! Δεν πρόσεξε το δεινόσαυρο ούτε αυτός ούτε ο άλλος ο κύριος. Αλήθεια, ποιος είναι αυτός;... *(Με πονηρό ύφος)* Είδαν μόνο το αγόρι να αιωρείται στον αέρα... χωρίς να βλέπουν ότι αυτό στεκόταν στο κεφάλι του δεινόσαυρου. Πώς γίνεται αυτό;

Μαθητής-3: *(Απευθυνόμενος στο Γιάννη και το Σαύρο)* Ποιος είσαι εσύ; Τι κάνεις πάνω στο δεινόσαυρο;

Μαθητής-4: Είναι αληθινός ο δεινόσαυρος ή πρόκειται για κάποιο κόλπο;

(Εκείνη τη στιγμή πηδάει από το κεφάλι του δεινόσαυρου ο Γιάννης και μπαίνει στην αυλή)

Γιάννης: Γεια σας παιδιά! Μη φοβάστε! Εγώ είμαι ο Γιάννης, *(δείχνει το δεινόσαυρο)* και αυτός ο Σαύρος, ο φίλος μου. Είναι αληθινός δεινόσαυρος. Γυρνάμε μαζί την πόλη και βλέπουμε διάφορα μνημεία της πόλης. Με ανεβάζει στην πλάτη του και έχω τη δυνατότητα να ανεβαίνω πάνω σε μνημεία που δεν μπορεί να ανέβει σήμερα ο οποιοσδήποτε. Να όπως η Ροτόντα, η Αψίδα του Γαλέριου, η Αγια-Σοφιά...

Μαθητής-5: Πόσο σε ζηλεύω, Γιάννη! Να έρθω κι εγώ μαζί σου; Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο θέλω να αγγίξω δεινόσαυρο και πολύ περισσότερο να ανέβω πάνω στην πλάτη του!

Μαθητής-1: Πού τον βρήκες, ρε φίλε; Δεν υποτίθεται ότι οι δεινόσαυροι έχουν εξαφανιστεί εδώ και...*(σκέφτεται λίγο)* πολλά, πολλά χρόνια;

Γιάννης: Έχεις απόλυτο δίκιο. Τώρα πού βρέθηκε αυτός... είναι μια άλλη ιστορία...

(Εμφανίζεται δειλά-δειλά ο αφηγητής στη σκηνή)

Αφηγητής: *(Με διστακτικό ύφος)* Με φωνάξατε; Άκουσα τη λέξη “ιστορία” και νόμισα ότι με χρειάζεστε... *(κοιτάζει με φόβο δεξιά αριστερά)* ...για να σας... ενημερώσω... *(Προς το Γιάννη)* Ε! Αγοράκι! Πώς κατάφερες και στεκόσουν στον αέρα τόση ώρα; Πού το έμαθες

αυτό το κόλπο; Θα μου το μάθεις κι εμένα για να το χρησιμοποιώ όταν δίνω παραστάσεις.
Καλά θα σκίσω, έτσι και το μάθω!

(Εμφανίζεται και ο Δάσκαλος στη σκηνή)

Δάσκαλος: Νομίζω ότι είμαι καλύτερα. *(Ξύνει το κεφάλι του)* Πού είχαμε μείνει; Νομίζω σε κάτι βήματα που ακούγονταν έντονα και... σε ένα αγόρι... που... Αααα! Να το! Κατέβηκε. Βρε παιδάκι μου, πώς αιωρούνται τόση ώρα στον αέρα χωρίς να πέφτεις;

4^ο Παιδί: *(Με μεγάλη χαρά)* Δάσκαλε, έχει φέρει μαζί του έναν... δεινόσαυρο. Βρισκόταν πάνω στο κεφάλι του, όση ώρα στεκόταν στον αέρα έξω από την αυλόπορτα του σχολείου. Έτσι εξηγείται αυτό που βλέπατε πριν.

Δάσκαλος: Παιδί μου, γιατί με κοροϊδεύεις; Δεν είναι σωστό αυτό που κάνεις. Πρέπει να σεβόμαστε τους δασκάλους μας.

Γιάννης: Δάσκαλε, έχουν δίκιο τα παιδιά. Βρισκόμουν στην πλάτη ενός δεινόσαυρου. Απλώς αυτό που συνέβη ήταν το εξής: Ο δεινόσαυρος είναι αόρατος στα μάτια των μεγάλων. Οι μόνοι που μπορούν να τον διακρίνουν είναι τα παιδιά... Παιδιά, θέλετε να τον γνωρίσετε;

Παιδιά: Και βέβαια θέλουμε!

4^ο Παιδί: Εξάλλου, πρόκειται για μια μοναδική εμπειρία. Έτσι και το πούμε στους φίλους μας, στους γονείς μας και τους συγγενείς μας, θα ξετρελαθούν! Άσε που δεν πρόκειται να μας πιστέψουν. Αλλά δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς μας πιστεύουν όταν τους λέμε για άλλα πράγματα που μας συμβαίνουν;

Δάσκαλος: Συγγνώμη αλλά εγώ αποχωρώ. Νομίζω ότι πρέπει να με δει ένας γιατρός. Δεν είμαι καλά! Φεύγω. Γεια σας! *(Αποχωρεί από τη σκηνή)*

Γιάννης: *(Προς το δάσκαλο που φεύγει)* Στο καλό κύριε! Εσείς θα χάσετε. *(Γυρνάει προς τον αφηγητή)* Εσύ θα μείνεις ή θα φύγεις μαζί με το δάσκαλο;

Αφηγητής: Τρελός είσαι; Δεν το χάνω με τίποτα αυτό το Show. Εξάλλου, εγώ ηθοποιός είμαι. Ζω όλα μου τα χρόνια ανάμεσα στην αλήθεια και το ψέμα. Τρελαίνομαι για αυτά. Δεινόσαυρος ξε δεινόσαυρος, εγώ σας πιστεύω. *(Συνωμοτικά προς τον Γιάννη)* Θα μου πεις το κόλπο στο τέλος; Πώς τα κατάφερες βρε αδερφέ και στεκόσουν στον αέρα;

Παιδί-1: Γιάννη, θα μας πεις γιατί αποφασίσατε να επισκεφτείτε το σχολείο μας; Τόσα μνημεία έχει η πόλη. Γιατί διαλέξατε το δικό μας σχολείο.

Γιάννης: Το σχολείο σας δεν είναι ένα τυχαίο σχολείο. Δεν το ξέρατε;

(Διαφάνεια – 40^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης)

Παιδί-2: Και φυσικά το ξέρουμε! Πρόκειται για το 40^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης. Ή αλλιώς... το **Ιωαννίδειο**. Έτσι το λέμε εμείς. Έτσι το έλεγαν οι παππούδες, οι γιαγιάδες μας και οι γονείς μας... Έτσι το λέμε κι εμείς.

Παιδί-3: Ναι. Έτσι το λέμε. **Ιωαννίδειο Σχολή**. Και είμαστε περήφανοι που πηγαίνουμε σε ένα σχολείο που κατέχει το μοναδικό προνόμιο σε όλη την πόλη της Θεσσαλονίκης.

Γιάννης: Ποιο είναι αυτό το προνόμιο;

3^ο Παιδί: Το σχολείο μας αποτελεί ένα πολιτισμικό μνημείο για το κέντρο της Θεσσαλονίκης διότι υπήρξε... *(με έντονο ύφος και καμάρι)* ...το **πρώτο ελληνικό δημοτικό σχολείο** που ιδρύθηκε στη Θεσσαλονίκη.

2^ο Παιδί: Μέσα στους κόλπους του γαλουχήθηκαν σπουδαίοι άνθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών της πόλης μας... και της χώρας μας ευρύτερα.

1^ο Παιδί: Έχει κι άλλη ιστορία...

(Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στη μέση της σκηνής ο αφηγητής και διακόπτει)

Αφηγητής: Επιτέλους. Έφτασε η σειρά μου. Αλλιώς πως θα δικαιολογήσω το μεροκάματο στην κυρία Τερζητάνου... Λοιπόν, το διώροφο αυτό κτίριο πρόκειται για λιθόκτιστο οίκημα νεοκλασικού ρυθμού και αποτελεί δωρεά του Δημητρίου Ιωαννίδη. Το σχολείο ιδρύθηκε το 1885 επί Τουρκοκρατίας...

Σαύρος: Γιάννη, εσύ μου είχες πει ότι είμαστε στην Ελλάδα. Για ποια Τουρκία λέει αυτός;

Γιάννης: Συγγνώμη, φίλε μου Σάυρε. Ξέχασα να σου διηγηθώ την ιστορία της Ελλάδας. Θα σε αφήσω μετά (*δείχνει τον αφηγητή*) με αυτόν τον κύριο για να σε ενημερώσει. Εξάλλου, αυτή είναι η δουλειά του!

Αφηγητής: (*Ψιθυριστά*) Κι εσύ ως αντάλλαγμα θα μου μάθεις το κόλπο. Εντάξει; Σύμφωνοι;

Γιάννης: (*Βαριεστημένα*) Εντάξει.

Αφηγητής: Συνεχίζω... Πού είσαι δάσκαλε να με θαυμάσεις!... Λειτουργήσε σαν πλήρες εξατάξιο Δημοτικό Σχολείο Αρρένων της Χριστιανικής Κοινότητας της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης... μέχρι το 1907.

Γιάννης: Και μετά τι έγινε;

1^ο Παιδί: Άσε κύριε, θα συνεχίσω εγώ! Από το 1907 και μετά, αφότου ανεγέρθη το σημερινό διδακτήριο ως δωρεά του ευεργέτου Δημήτριου Ιωαννίδη, του δόθηκε η επωνυμία...

Αφηγητής: ...“Ελληνική Αστική Σχολή Δημητρίου Ιωαννίδου Σιατίστεως” ...μέχρι το 1914. Από το 1914 μέχρι το 1930 λειτουργήσε πάλι σαν δημοτικό σχολείο με την ονομασία “Πλήρες Εξατάξιο Δημοτικό Σχολείο Αρρένων Θεσσαλονίκης”.

2^ο Παιδί: Από το 1930 και έπειτα μετονομάστηκε σε ‘Ιωαννίδειος Σχολή’ μέχρι το 1954, όταν με απόφαση του τότε υπουργού Παιδείας μετονομάστηκε σε...

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ: “4^ο Εξατάξιο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης”.

Αφηγητής: (*Ρουφώντας τη μύτη από συγκίνηση*) Συγκινήθηκα. (*Σκεφτικός*) Σκεφτείτε, πάνω από έναν αιώνα ζωής για αυτό το σχολείο...

Γιάννης: (*Σκεφτικός*) Αυτό το σχολείο, τελικά, κουβαλάει μνήμες... απίστευτες... Απελευθερωτικούς αγώνες... Βαλκανικούς πολέμους... παγκόσμιους πολέμους... εμφύλιους πολέμους... δικτατορίες... δημοκρατικές κυβερνήσεις... έχει ακούσει φωνές παιδιών που έμαθαν να αγαπούν τη Γνώση... την Αρετή... και το Κάλλος... που έμαθαν να αγαπούν τον τόπο τους... και να τον τιμούν...

Σαύρος: Έφτασε η ώρα να φύγω κι εγώ. Καιρός ήταν. Είδα πολλά... έμαθα πολλά... άλλα περίεργα και άλλα σημαντικά και πρωτότυπα... Κάπου εδώ όμως το ταξίδι μου τελειώνει... και αρχίζει το δικό σας... σε έναν νέο κόσμο που ξημερώνει... Έναν κόσμο πολύ πιο διαφορετικό... δύσκολο... μα και όμορφο... γιατί εσείς τα παιδιά μπορείτε να τον κάνετε πιο όμορφο... και θα τον κάνετε... είμαι σίγουρος...

(Όλοι μαζί-Παιδιά και Αφηγητής-αποχαιρετούν τον Σαύρο)

Παιδιά: Αντίο Σαύρε... Καλό Ταξίδι όπου κι αν πας... Αντίο...

ΜΟΥΣΙΚΗ